

ת"פ 44417/07/12 - מדינת ישראל, שלוחת תביעות אילת נגד לירז פדידה, סנגוריה ציבורית

בית משפט השלום באילת

04 פברואר 2015

ת"פ 44417-07-12 מדינת ישראל נ' פדידה

בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שחר עידן, עו"ד איציק אלפסי
שלוחת תביעות אילת

נגד
הנאשמת:

לירז פדידה
ע"י ב"כ עו"ד יעל דארבי
סנגוריה ציבורית

גזר דין

האישום וההרשעה

1. הנאשמת הורשעה, על יסוד הודאתה, בעבירה של גניבה בידי עובד, לפי סעיף 391 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. על פי כתב האישום, במהלך חודש אפריל 2012, גנבה הנאשמת ממלון הילטון מלכת שבא באילת, במספר הזדמנויות, סכום שהסתכם לסך של כ- 15,000 ₪. הנאשמת גנבה את הכסף, עת עבדה במקום, בכך שביטלה רישום של עסקאות במזומן, ונטלה לעצמה את כספי התמורה ששילמו אורחי המלון, ללא הסכמת בעלי המלון, ללא תביעת זכות בתום לב ומתוך כוונה לשלול את הכספים בניגוד לדין.

טיעוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה, עו"ד איציק אלפסי, עתר למתחם ענישה, שנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל. בנסיבות דנא, עתר התובע לענישה בדרך של מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס, פיצוי והתחייבות. התובע עמד על חומרתה של עבירת הגניבה בידי עובד והצורך להגן על קניינם של מעסיקים מפני עובדים, המנצלים לרעה את האמון שניתן בהם. התובע עמד על נסיבות ביצוע העבירה, ביניהן: סכום הגניבה, השיטתיות בביצועה, התקופה הממושכת במהלכה בוצעה העבירה ומצוקתה הכלכלית של הנאשמת אשר הביאה אותה לבצע את העבירה. ב"כ המאשימה עמד גם על נסיבותיה האישיות של הנאשמת וציין לזכותה את הודאתה בהזדמנות הראשונה והחיסכון הכרוך בכך בזמנו של בית המשפט. הוצג המרשם הפלילי של הנאשמת, ממנו עלה כי בעברה הרשעה

אחת בבית דין צבאי בשל העדר מן השירות שלא ברשות. התובע הפנה לפסיקה רלוונטית.

4. ב"כ הנאשמת, עו"ד יעל דארבי, טענה למתחם ענישה הולם שנע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות; ובנסיבותיה של הנאשמת, עתרה להטלת מאסר מותנה וענישה כספית. הסנגורית ציינה את הרקע המשפחתי הסבוך של הנאשמת ומצבה הכלכלי הירוד. נטען כי הנאשמת הינה "בגירה צעירה", שבמועד ביצוע העבירה מלאו לה 21 שנה בלבד. צוין כי הנאשמת הודתה במעשה, לקחה אחריות מלאה והשיבה כ-5,000 ₪ לידי מעבידה, באמצעות ניכוי סכום זה משכרה. נמסר כי הנאשמת עובדת כיום במלצרות בחברת קייטרינג.

5. הנאשמת הודתה בטעותה וטענה כי פעלה על רקע מצוקה כלכלית, לאחר תקופת שירותה הצבאי וכי נפתחו נגדה הליכים בהוצאה לפועל, בשל חובות כספיים בסך של כ-100,000 ₪. הנאשמת מסרה, במועד הטיעונים לעונש, כי היא מועסקת כעובדת מטבח באולם אירועים.

דין ומסקנות

6. תיקון 113 לחוק העונשין שעניינו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" התווה את עקרון ההלימה כעיקרון מנחה בענישה לפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו (ס' 40 לחוק העונשין).

מלאכת גזירת הדין מורכבת משלושה שלבים עיקריים:

תחילה, אקבע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשמת, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בערך זה, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40 לחוק העונשין (סעיף 40 לחוק העונשין);

לאחר מכן, אבחן האם ראוי לחרוג מן המתחם לקולא בשל שיקולי שיקום (סעיף 40 לחוק העונשין) או לחומרה בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (סעיף 40 לחוק העונשין);

לבסוף, אקבע את העונש המתאים שיושת על הנאשמת, בהתחשב בצורך בהרתעת הנאשמת (סעיף 40 לחוק העונשין), בצורך בהרתעת הרבים (סעיף 40 לחוק העונשין) ובנסיבותיה האישיות של הנאשמת שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 לחוק העונשין), כמו גם בנסיבות אחרות ככל שתמצאנה רלוונטיות (סעיף 40 לחוק העונשין).

[ראו: ע"פ 2918/13 דבס נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 18.7.2013); ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 14.7.2013); ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 5.6.2013)].

קביעת מתחם העונש ההולם

7. **הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה** - עבירה של גניבה ממעביד הינה עבירה חמורה, במיוחד מבין עבירות הרכוש, שלצידה נקבע עונש מרבי של 7 שנות מאסר. הערכים המוגנים הנפגעים בשל ביצוע עבירה זו הם ההגנה על קניין המעביד ושמירה על יחסי האמון בין העובד למעביד עליהם עומדים יחסי העבודה והתעסוקה. מעבר לנזק הכלכלי הניצב בבסיס כל עבירת גניבה, עבירת הגניבה ממעביד מתבצעת תוך ניצול האמון שנתן המעביד בעובדו ומסיבה נזק כבד בכלל ופוגעת במרקם העדין של יחסים הכרחיים אלו. יחסי עובד ומעביד הם יחסים מיוחדים הדורשים אמון רב, כך שעבירת גניבה ממעביד אינה פוגעת רק בקניינו של המעביד הספציפי ובאינטרס הכספי שלו, אלא מביאה להפרת אמונו של מי שהפקיד בידי העובד רכוש בעל ערך, מתוך אמון כי יעשה בו שימוש לצרכי העבודה, כאשר שליחת היד לקופת המעסיק מתבצעת בקלות בעוד הדרך לגלותה אינה פשוטה. מלבד הפגיעה בקניינו של המעסיק, נילוה למעשים אלו תו מיוחד של מעילה באמון, הפוגעת שבעתיים מפגיעתו של זר.

בנסיבות אלו, האינטרס הציבורי דורש שמירה על מערכות האמון שיכול כל מעביד לתת בעובד, וזאת באמצעות ענישה מרתיעה שתבהיר כי כל פגיעה באמון זה תקבל מענה בדמות ענישה מוחשית.

8. בתי המשפט עמדו בפסיקותיהם על חומרת עבירת הגניבה בידי עובד ממעסיקו והפגיעה הגלומה בה. כך התייחס בית משפט העליון בע"פ 1341/02 **מיכל מזרחי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.10.2002) לעבירה:

"בעבירות שעניינן שליחת יד בכספים שהופקדו בידי הנאשם, תוך ניצול אמון המפקידים - אשר קל לבצען וקשה לגלות את העבריינין - המטרות בעלות המשקל המכריע הן ההרתעה וההוקעה. הגשמת מטרות אלה מחייבת, ככלל, להטיל עונש מאסר משמעותי בסוג עבירות זה".

וברע"פ 407/09 **חנה יאיר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.3.2009):

"בעבירות בהן הורשעה המבקשת נודעת חשיבות רבה לביסוס הרתעה, באשר הן קלות באופן יחסי לביצוע, עקב ניצול יחסי האמון עליהן מושתתת מערכת היחסים בין עובד למעבידו. כמו כן, עבירות אלו פוגעות לא רק במעביד המסוים שנפל קורבן לגניבה בידי עובדו, אלא ביחסי עובד-מעביד בכלל".

9. מידת הפגיעה בערכים החברתיים נמדדת, בין היתר, לפי היקף הגניבה, זהות הקרבן ומידת הפגיעה באמון מצד מבצע העבירה (ראו: עפ"ג (חי') 55502-05-14 **פנינה סקיף נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 13.11.2014)). בענייננו, הנאשמת גנבה ממלון הילטון באילת סך כולל של כ-15,000 ₪, במספר הזדמנויות במהלך חודש ימים. בנסיבות אלה, סבורני כי מידת הפגיעה בערכים החברתיים הינה משמעותית, אך אינה במרום החומרה.

10. **בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40ט לחוק העונשין) נתתי דעתי לחלקה המרכזי והעיקרי של הנאשמת בביצוע העבירה ומעילתה באמון שנתן בה מעסיקה. מכתב האישום עלה כי הנאשמת רשמה עסקאות מזומן בקופה ולאחר קבלת הכספים מאורחי המלון ביטלה את רישום העסקאות ולקחה את כספי התמורה במזומן לכיסה. מדובר אם כן בדרך פעולה שיטתית, מחושבת, מתוכננת שיש בה מידה לא מבוטלת של תחכום. הנאשמת ביצעה את מעשי הגניבה, בדרך זו, במספר הזדמנויות, במוקדים שונים ברחבי המלון (מסעדה, חדר האוכל וכו') במשך כחודש ימים, עד שעלה בידה להגיע לסך של כ- 15,000 ₪. דומני כי אין חולק שמעשיה של הנאשמת גרמו נזק כלכלי למעבידה, גם אם ניתן להניח שאין מדובר בסכום משמעותי למלון בקנה מידה בו הועסקה הנאשמת. מידת האשמה של הנאשמת רבה שכן פעלה לבדה, בעבור בצע כסף, כשלנגד עיניה נצבה תועלתה האישית והכספית בלבד. לא נגרעה יכולתה של הנאשמת להבין את מעשיה ואת הפסול הברור שבהם. לא נשמעו סיבות המשמשות לזכות הנאשמת, שגרמו לה לבצע את מעשיה. מצבה הכלכלי הקשה של הנאשמת, כפי טענתה, אינו מצדיק את מעשיה. לא נשמעה טענה לעניין מצוקה נפשית או פגיעה כלשהי מצד מעסיקה. הנאשמת אינה קרובה לסייג לאחריות פלילית.

11. **מדיניות הענישה** בעבירת גניבה בידי עובד ממעבידו, מתחשבת אם כן, בצורך במאבק בתופעה של שליחת יד בכספים, תוך ניצול אמון המעביד, לנוכח הקלות בביצוע המעשה והקושי לגלותו. סקירת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה בה עסקינן, בנסיבות דומות, מלמדת על טווח ענישה החל ממאסר מותנה וכלה במספר חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה כספית. כך למשל:

א. ברע"פ 3153/10 **גיא שבתשולי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 29.4.2010) הורשע הנאשם בעבירה של גניבה בידי עובד, בכך שגנב בשלוש הזדמנויות שונות תכשיטי זהב בסכום כולל של כ-2,000 דולרים. על הנאשם הוטלו **8 חודשי מאסר בפועל**, מאסר מותנה וקנס.

ב. בע"פ (מח' י-ם) 4384-09-12 **מיכה שולם נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 2.1.2013) הורשע הנאשם, לאחר הצגת ראיות, בעבירת גניבה בידי עובד, בכך שלקח לכיסו סך של כ-4,600 ₪ ו-1000\$. על הנאשם הוטלו מאסר מותנה ופיצוי בסך 4,500 ₪.

ג. בת"פ (רמ') 55418-10-10 **מדינת ישראל נ' אביעד גל** (ניתן ביום 7.12.2014) הורשע הנאשם, על יסוד הודאתו, בעבירת גניבה בידי עובד, בכך שגנב ממעבידו כסף מזומן ומוצרים בסך של כ-12,000 ₪. בית המשפט קבע **מתחם ענישה הולם שנע בין צו של"צ לבין 10 חודשי מאסר בפועל** והטיל על הנאשם, נעדר עבר פלילי, 400 שעות של"צ, 6 חודשי מאסר מותנה, קנס בסך 8,000 ₪ ופיצוי למעסיק בסך 4,000 ₪.

ד. בת"פ (ק"ג) 57719-11-12 **מדינת ישראל נ' דוד דויטאשולי**, (ניתן ביום 3.9.2013) הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בעבירה של גניבה בידי עובד בכך שבהיותו עובד כמחסנאי בקיבוץ, גנב ארגזי בשר אותם מכר תמורת 12,000 ₪. על הנאשם הוטלו **4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות**

שירות, מאסר מותנה, קנס, פיצוי והתחייבות.

ה. בת"פ (נת' 4965-02-12 **מדינת ישראל נ' שושן** (ניתן ביום 6.2.2013) הורשע הנאשם על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של גניבה בידי עובד בכך שבזמן ששימש כמחסנאי במרכזל גנב מוצרים בשווי של כ-20,000 ₪. על הנאשם, צעיר ללא עבר שפעל על רקע חובות הימורים, הוטלו **6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות**, מאסר מותנה ופיצוי למעסיק בסך 20,000 ₪.

ו. בת"פ (ב"ש) 28674-05-11 **מדינת ישראל נ' אלקרינאוי** (ניתן ביום 13.5.2012) הורשע הנאשם, פקיד ותיק בבנק הדואר, במסגרת הסדר טיעון בגניבה בידי עובד, בכך שגנב סך של 73,000 ₪. עם גילוי העבירה, השיב הנאשם סכום של 80,000 ₪. על הנאשם, נעדר עבר פלילי שפעל מתוך מצוקה כלכלית, הוטלו **4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות**, מאסר מותנה וצו מבחן.

ז. בת"פ (י-ם) 23813-09-10 **מדינת ישראל נ' גובראן** (ניתן ביום 16.1.2012) הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בעבירות של גניבה בידי עובד והונאה בכרטיס חיוב בנסיבות מחמירות, בכך שבועודו מועסק כמנהל סניף מקדונלדס, גנב סך של 48,780 ₪. על הנאשם, נעדר עבר פלילי, הוטל צו של"צ בהיקף של 300 שעות, מאסר מותנה, קנס, ופיצוי.

ח. בת"פ (ת"א) 31945-01-10 **מדינת ישראל נ' גבר** (ניתן ביום 8.9.2011) הורשעה הנאשמת על יסוד הודאתה בעבירה של גניבה בידי עובד, בכך שבעת שעבדה כעובדת ניקיון ברשת "סופר פארם" גנבה סכום של 4,300 ₪. על הנאשמת, אם חד הורית בעלת עבר פלילי לא מכביד שפעלה מתוך מצוקה כלכלית, הוטלו מאסרים מותנים, צו מבחן והתחייבות.

ט. בת"פ (נצ') 12693-12-08 **מדינת ישראל נ' דהן** (ניתן ביום 26.5.2010) הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בגניבה בידי עובד, בכך שבמהלך עבודתו כמוכר בשניצליה, גנב מהקופה סך של כ-1,000 ₪. על הנאשם, חייל בשירות סדיר שפעל מתוך מצוקה כלכלית, הוטל מאסר מותנה, קנס כספי וצו מבחן.

י. בת"פ (נת') 2504/07 **מדינת ישראל נ' אילן שלוש** (ניתן ביום 4.6.2009) הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בעבירה של גניבה בידי עובד, בכך שבמהלך עבודתו בחברת הובלות גנב סך של כ-10,000 ₪. הנאשם פיצה את מעסיקו בסך של 80,000 ₪ ונגזרו עליו **6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות** ומאסרים מותנים.

יא. בת"פ (אי') ת"פ 15014-03-13 **מדינת ישראל נ' קיסלסי נחמני** (ניתן ביום 7.10.2014) הורשע הנאשם, על יסוד הודאתו בכתב האישום, בעבירה של גניבה בידי עובד, בכך שבשני מועדים גנב ממעסיקו בתחנת דלק בסך של כ-6,515 ₪. בית המשפט קבע **מתחם ענישה הולם שנע בין מאסר מותנה ל-10 חודשי מאסר בפועל** והטיל על הנאשם, שלחובתו הרשעות קודמות רלוונטיות, מאסר

בפועל לתקופה של 6 חודשים, מאסרים מותנים, פיצוי בסך 5,000 ₪, קנס בסך 500 ₪ והתחייבות.

12. מכל המקובץ, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, תוצאותיהן והיחס ההולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמה של הנאשמת ובין סוג ומידת העונש שיש להטיל עליה, סבורני כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין 10 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה כלכליים וצופי פני עתיד.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחם הענישה

13. בנסיבותיה של הנאשמת לא מצאתי לנכון לחרוג ממתחם הענישה ההולם לקולא או לחומרה. אמנם, כפי שעוד יבואר בהמשך, שירות המבחן זיהה נזקקות טיפולית בעצמה גבוהה אצל הנאשמת, על מנת להפחית את הסיכוי להישנות ביצוע עבירות דומות בעתיד, והנאשמת מצידה הביעה נכונות ורצון להסתייע בשירות המבחן. עם זאת, נמסר כי הנאשמת נפקדה לא אחת מפגישות שנקבעו לה בשירות המבחן (ואף אצל הממונה על עבודות השירות) ולא שוכנעתי כי בנסיבותיה יש הצדקה לחריגה כלשהי ממתחם הענישה ההולם בעניינה.

לפיכך, העונש המתאים לנאשמת, ייקבע בהתחשב בנסיבותיה ובשיקולי ההרתעה במסגרת מתחם הענישה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

14. בגזירת העונש המתאים לנאשמת, בהתאם להוראות סעיף 40א לחוק העונשין, יש מקום להתחשב בנסיבותיה האישיות, אשר אינן קשורות בביצוע העבירה. נסיבות אלה נלמדות, בין היתר, מן האמור בתסקירי שירות המבחן, מטיעוני הצדדים לעונש, מעברה הפלילי של הנאשמת ומדבריה לבית המשפט. בדרך זו חידד תיקון מס' 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם המובא לדין [ע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 5.5.2009)].

15. ביום 13.1.2014 התקבל תסקיר שירות המבחן, בעניינה של הנאשמת, במסגרתו נסקרו קורות חייה ורקעה המשפחתי הקשה, אך בשל צנעת הפרט אמנע מלפרט מעבר לנדרש. נמסר כי הנאשמת השלימה את לימודיה התיכוניים בהצלחה, שירתה שירות צבאי מלא ובמועד עריכת התסקיר עסקה במלצרות.

נמסר כי הנאשמת לקחה אחריות מלאה לביצוע העבירה, בנסיבות המפורטות בכתב האישום. הנאשמת מסרה כי גנבה את הכספים בשל מצוקה כלכלית קשה מאז שחרורה מהשירות הצבאי וקשייה לפרנס את

עצמה. לדבריה, היא הופתעה לגלות כי סך כספי הגניבה הגיעו לסכום כה גבוה. שירות המבחן התרשם כי הנאשמת גילתה מודעות גבוהה לחומרת התנהגותה והביעה תחושות של בושה, כעס עצמי, תסכול, כישלון וייאוש. שירות המבחן התרשם כי התנהלותה הבזבזנית של הנאשמת, אשר הביאה למצבה הכלכלי הקשה, היוותה עבורה ניסיון לפיצוי עצמי, בעקבות חסכים רגשיים ואינסטרומנטליים מאז תקופת ילדותה.

ביום 2.2.2015 הוגש תסקיר משלים מטעם שירות המבחן, במסגרתו צוין כי מאז מועד התסקיר הקודם התמודדה הנאשמת עם קשיים לא מבוטלים, חדלה לעבוד ומצבה כלכלי מוסיף להיות קשה. שירות המבחן התרשם כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק מצד הנאשמת, ככל שלא תסתייע בגורם טיפולי. הנאשמת הביעה מוטיבציה לקבלת סיוע טיפולי, אך התקשתה לעמוד בהתחייבויותיה ולשתף פעולה עם שירות המבחן. בנסיבות אלה, המליץ שירות המבחן להעמיד את הנאשמת בפיקוחו למשך שנה וחצי, להטיל עליה עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונש מותנה משמעותי.

16. **שיקולים לחומרה:** בבסיס השיקולים לחומרה עומדת המדיניות המשפטית בעבירה בה הורשעה הנאשמת והצורך להגן על הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה.

יש להביא בכלל חשבון את שיקולי הרתעת היחיד והרבים. האינטרס הציבורי דורש שמירה על מערכות האמון שיכול כל מעביד לתת בעובד, וזאת באמצעות ענישה מרתיעה שתבהיר כי כל פגיעה באמון זה תקבל מענה בדמות ענישה מוחשית.

הנאשמת לא עשתה כל מאמץ לתקן את תוצאות העבירה ולא השיבה את כספי הגניבה, למעט סכום של ₪ 5,000 אשר נוכה משכרה, לאחר גילוי מעשה הגניבה.

יש לציין כי על אף שהנאשמת הודתה במיוחס לה וחסכה את הצורך בשמיעת עדים והצגת ראיות, היא גרמה לא אחת להימשכות ההליך המשפטי שלא לצורך, בכך שלא התייצבה למספר דיונים שנקבעו לה בבית המשפט ונעדרה ממספר פגישות עם שירות המבחן ועם הממונה על עבודות שירות, על אף הזדמנויות חוזרות ונשנות שניתנו לה. התנהלות זו מצביעה על זלזול בהליך המשפטי והשיקומי ומלמדת כי הנאשמת לא הפנימה דיו את הפסול והחומרה שבמעשיה. מכאן, כך גם התרשמות שירות המבחן, קיים חשש של ממש להישנות ביצוע עבירות דומות בעתיד מצד הנאשמת, ללא סיוע וליווי טיפולי.

17. **שיקולים לקולא:** לזכות הנאשמת הבאתי בחשבון את היותה "בגירה צעירה" (ילידת שנת 1991). במועד ביצוע העבירה מלאו לנאשמת 21 שנה בלבד, לאחר שהשלימה את שירותה הצבאי. הנאשמת הודתה בהזדמנות הראשונה, חסכה בזמן שיפוטי, קיבלה אחריות על מעשיה, הביעה צער, בושה ותסכול. הבאתי בחשבון את רקעה האישי, המשפחתי והכלכלי שהביא את הנאשמת למצוקה בשלה גנבה את הכסף, כפי המפורט בתסקיר שירות המבחן. אין בעברה של הנאשמת עבירת רכוש קודמת ולא נודע על פתיחת תיקים נוספים בעניינה, מאז ביצוע העבירה נשוא כתב האישום.

18. הנה כי כן, בבואו של בית המשפט לגזור את עונשה של הנאשמת, בנסיבות דנא, יש לתן הדעת לחומרת העבירה המצדיקה השתת מאסר בפועל על מנת לגמול לנאשמת על מעשיה ולהרתיעה מלשוב עליהם, לצד נסיבותיה האישיות המצביעות על נזקקות טיפולית ושיקומית. הנאשמת פעלה ממניעים כלכליים להפקת רווח קל ומהיר, ולכן ראוי להשית עליה קנס ופיצוי מידתיים, בהתחשב במצבה הכלכלי, שיהוו עבודה עונש הולם ומרתיע.

מכל המקובץ, באתי לכלל דעה כי יש לגזור על הנאשמת מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות, לצד ענישה כלכלית מתונה, ענישה צופה פני עתיד והעמדתה בפיקוח שירות המבחן. בדרך זו יינתן ביטוי למכלול שיקולי הגמול, ההרתעה והשיקום. כולי תקוה כי הנאשמת תשכיל לשתף פעולה עם שירות המבחן ולקחת בשתי ידיה ובנפש חפצה את ההזדמנות אשר ניתנה לה לשקם דרכיה ולהימנע מביצוע עבירות דומות בעתיד.

העונש המתאים לנאשמת

19. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, מצאתי להשית על הנאשמת עונש כדלקמן:

א. מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 3 חודשים. תקופת המאסר תרוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה מיום 25.12.2014. הנאשמת מוזהרת כי כל הפרה בתנאי עבודות השירות יכולה ותביא להפקעתן המנהלית ולריצוי העונש במתקן כליאה. הנאשמת תתייצב לתחילת העבודות במועד האמור בחוות דעת הממונה.

מובהר לנאשמת כי מקום השמתה לריצוי עבודות השירות הינו ב"בית מרים" בקריית חיים חיפה, החל מיום 30.3.2015, בהתאם לחוות דעת הממונה. על הנאשמת להתייצב במועד זה, בשעה 8:00, במשרדי הממונה - ברח' הציונות 14, טבריה.

ב. מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. הנאשמת תישא בעונש זה אם בתקופה של 3 שנים מהיום תעבור על עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים. הנאשמת תישא בעונש זה אם בתקופה של 3 שנים מהיום תעבור על עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. צו מבחן - הנאשמת תעמוד לפיקוח של קצין מבחן, כאמור בפקודת המבחן (נוסח חדש), התשכ"ט-1969, למשך תקופה של 18 חודשים, שתחילתה היום, בהתאם לתכנית, הנחיות ופיקוח שירות המבחן. לא תעמוד הנאשמת בצו המבחן, ניתן יהיה לגזור מחדש את עונשה.

ה. פיצוי - הנאשמת תשלם פיצוי בסכום של 5,000 ₪ למעסיקה - מלון הילטון מלכת שבא אילת. הפיצוי ישולם ב-12 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, הראשון עד ליום 1.6.2015 ויתר התשלומים מדי 01

לכל חודש שלאחר מכן. פיגור בתשלום יחייב תוספת פיגורים כחוק. המאשימה תמציא למזכירות בית המשפט כתובת להעברת דמי הפיצוי.

1. קנס - קנס בסך 500 ₪, או מאסר למשך 3 ימים תחתיו; הקנס ישולם בתוך 12 חודשים מהיום. פיגור בתשלום יחייב את הנאשמת בתוספת פיגורים כחוק.

2. התחייבות - הנאשמת תחתום על התחייבות בסכום של 8,000 ₪, להימנע מלעבור במשך שלוש שנים מהיום עבירה נוספת בה הורשעה. היה והנאשמת לא תחתום על התחייבות כאמור בתוך 7 ימים, תיאסר בגין כך למשך 30 יום.

20. ניתן בזאת צו להשמדה/חילוט/השבה של המוצגים, לפי שיקול דעת המאשימה.

העתק גזר הדין יישלח לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ו שבט תשע"ה, 04 פברואר 2015, במעמד הצדדים.